

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ

Гж1. 5240/2013

Дана: 11.09.2013. године

Б Е О Г Р А Д

Немањина бр. 9

РАД-7 плате, накнаде плате и друга примања

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Боривоја Живковића, председника већа, Весне Мартиновић и Снежане Витошевић, чланова већа у парници из радног односа тужиља АА1, АА2 и АА3 чији је заједнички пуномоћник адвокат АБ, против тужене **Републике Србије – Министарство правде – Управа за извршење кривичних санкција – Казнано поправног завода за жене у Пожаревцу**, кога заступа Републичко јавно правобранилаштво у Београду, Одељење у Пожаревцу, ради исплате разлике зараде и уплате доприноса, вредност предмета спора и то: за тужиљу АА1 194.846,44 динара, за тужиљу АА2 443.297,99 динара и за тужиљу АА3 286.316,00 динара, одлучујући о изјављеној жалби тужиља против пресуде Основног суда у Пожаревцу 48 П1. 329/12 од 29.05.2013. године, донео је у седници већа одржаној дана 11.09.2013. године

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиља и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Пожаревцу 48 П1. 329/12 од 29.05.2013. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиља да се обавезе тужена да тужиљама накнади трошкове поступка по жалби у износу од по 24.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу 48 П1. 329/12 од 29.05.2013. године у ставу један изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље АА1 којим је тражила да се обавезе тужени да овој тужиљи на име разлике у заради са коефицијентом 30% исплаћене зараде са коефицијентом 10% за период од 01.01.2007. године до 22.12.2008. године исплати за период новчани износ у вредности са законском затезном каматом од датума до исплате као у његовом садржају и да се обавезе тужени да за тужиљу АА1 код надлежног Републичког фонда ПИО – Филијала Пожаревац уплати разлику доприноса за

обавезно пензијско инвалидско осигурање за период од 01.01.2007. године до 22.12.2008. године а на износе разлике нето зараде из става један изреке ове пресуде и да за исти период преда обрасце М4, све у року од 8 дана по пријему пресуде под претњом извршења, ставом два изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле АА2 који гласи: обавезује се тужени да тужиле АА2 на име разлике у заради са коефицијентом 30% исплаћене зараде са коефицијентом 10% за период од 01.01.2007. године до 14.01.2011. године исплати за период новчани износ у вредности са законском затезном каматом од датума до исплате као у његовом садржају и да за тужилу код надлежног Републичког фонда ПИО – Филијала Пожаревац уплати разлику доприноса за обавезно пензијско инвалидско осигурање за период од 01.01.2007. године до 14.01.2011. године а на износе разлике нето зараде из става један изреке ове пресуде и да за исти период преда обрасце М4, све у року од 8 дана по пријему пресуде под претњом извршења, ставом три изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле АА3 који гласи: обавезује се тужени да тужиле АА3 на име разлике у заради са коефицијентом 30% исплаћене зараде са коефицијентом 10% за период од 01.01.2007. године до 30.04.2009. године исплати за период новчани износ у вредности са законском затезном каматом од датума до исплате као у његовом садржају и да се обавезе тужени да за тужилу АА3 код надлежног Републичког фонда ПИО – Филијала Пожаревац уплати разлику доприноса за обавезно пензијско инвалидско осигурање за период од 01.01.2007. године до 30.04.2009. године а на износе разлике нето зараде из става пет изреке ове пресуде и да за исти период преда обрасце М4, све у року од 8 дана по пријему пресуде под претњом извршења, док је ставом четири изреке обавезане тужиле да туженом накнаде трошкове у износу од 84.000,00 динара у року од 8 дана по пријему пресуде под претњом извршења.

Против ове пресуде тужиле су благовремено изјавиле жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права са захтевима у поступку по жалби у износу од по 24.000,00 динара и такса за жалбу и другостепену одлуку.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у границама овлашћења из одредбе члана 386 ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/2011) Апелациони суд у Београду као другостепени суд је нашао:

- жалба је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3,5,7 и 9 ЗПП, нити других битних повреда одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на њену правилност и законитост.

Према утврђеном чињеничном стању у поступку доношења ожалбене пресуде следи да су тужиле у радном односу код тужене, да је тужена тужилама обрачунавала плату на основу увећаног стажа осигурања и то АА1 за период од 01.01.2007. године до 22.12.2008. године, тужиле АА2 за период од 01.01.2007. године до 14.01.2011. године и тужиле АА3 за период од 01.01.2007. године до 30.04.2009. године и да назначени у садржају изреке побијане пресуде

представљају позитивну разлику до вредности плате обрачunate по коефицијенту 30% а за назначени период потраживања. Такође је утврђено да решењем управника Казнено поправног завода за жене утврђено и то решењем број 127-619/2007-01 од 26.03.2007. године у односу на тужилу АА1 на радном месту васпитача у одсеку за васпитно корективни рад у служби за преваспитавање у Казнено поправном заводу за жене у Пожаревцу, коефицијентом плате од 2,53 од 01.01.2007. године и да се овај коефицијент увећа за 10% на основу стажа осигурања који се рачуна са увећаним трајањем који има степен увећања 12/16, да решењем истог органа број 121-613/2007-01 од 26.02.2007. године АА2 на радном месту васпитача у одсеку за васпитно корективни рад у служби за преваспитавање у Казнено поправном заводу за жене у Пожаревцу, коефицијентом плате од 2,53 од 01.01.2007. године и да се овај коефицијент увећа за 10% на основу стажа осигурања који се рачуна са увећаним трајањем који има степен увећања 12/16 и да је АА3 решењем истог органа број 121-581/2007-01 од 26.02.2007. године одређена вредност истог коефицијента исти проценат увећања по основу стажа осигурања који се рачуна са увећаним трајањем а који има степен увећања 12/16, да је одлуком Уставног суда У.бр. 63/2007 од 18.11.2010. године утврђено да одредба члана 7 став 3 Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плате у Управи за извршење заводских санкција није у сагласности са Уставом и Законом јер је иста у супротности са чланом 13, чланом 23 Закона о платама државних службеника и намештеника и да је ова одлука објављена у Службеном гласнику Републике Србије број 1/11, да тужиле нису подносиле предлог за измену назначених решења, да је решењем број 021-605/2011-01 од 03.02.2011. године тужилу АА2 утврђен коефицијент за обрачун плате за 30% на основу стажа осигурања који се рачуна са увећаним трајањем а који има степен увећања 12/16 са применом почев од 14.01.2011. године, да је тужилу АА3 решењем број 121-2330/2009-01 од 07.05.2009. године утврђен коефицијент од 30% на основу стажа осигурања који се рачуна са увећаним трајањем и којим има степен увећања 12/16 и да је тужилу АА1 дана 12.07.2011. године упутила захтев управнику Казнено поправног завода за жене у Пожаревцу којим је тражила да се решења по коме је коефицијент увећан за 10% огласе ништавим и у том делу донесе ново решење али да завод није поступио по том захтеву.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право дајући за своју одлуку разлоге које у битном прихвата и овај суд као другостепени у поступку њене жалбене контроле.

Наиме, према одредби члана 61 Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“ број 109/07) свако коме је повређено право коначним или правноснажним актом донетим на основу закона или другог општег акта за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом ,законом и опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима има право да од надлежног органа захтева измену тог појединачног акта.

Предлог за измену коначног или правноснажног акта донетог на основу закона или другог општег акта за који одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом ,законом и опште прихваћеним правилима

међународног права и потврђеним међународним уговорима мора се поднети у року од 6 месеци од дана објављивања одлуке у Службеном гласнику Републике Србије ако од објављивања појединачног акта или подношења предлога или иницијативе за покретање поступка није протекло више од две године.

Поштујући ову правну норму ефекти одлуке Уставног суда спречавају извршење појединачних правних акта донетих на основу норми за које је утврђено да нису у складу са Уставом и Законом али безусловно само од дана објављивања одлуке Уставног суда. Супротно у односу на извршени појединачни акт до објављивања одлуке Уставног суда, а овде се о томе ради свако коме је повређено право коначним или појединачним правним актом донетим на основу закона или другог општег акта за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом може тражити измену тог акта. То су могле урадити и тужиле тако што би тражиле измену тог акта којим им је одређен мањи коефицијент. Међутим ни једна тужилца осим АА1 није поднела захтев за измену назначеног акта (тужилца АА1 је упутила захтев за измену назначеног акта Управи Казнено поправног завода за жене у Пожаревцу али о том захтеву није одлучено а ова тужилца није поднела жалбу због ћутања администрације односно покренула управни спор). Ради тога сва ова решења делују у правном саобраћају а суд у парници није овлашћен да супротно њиховом садржају одлучује о праву запослених независно од тога што је одлуком Уставног суда утврђено да су неуставне и незаконите одредбе члана 7 став 1 и 2 Уредбе о коефицијентима за обрчун и исплату плата Управи за извршење заводских санкција („Службени гласник РС“ број 16/07 и 21/09). Ово и са разлога што у датој материјално правној ситуацији тужени послодавац је доносио назначена решења поступао у складу са законом поштујући одредбу члана 7 став 1 и 2 назначене Уредбе о коефицијентима која је била у правној важности у време њиховог доношења. Ради тога дејство одлуке Уставног суда има ефект, али само под условом да је поднет захтев за измену акта, да је тај захтев поднет у року и да је по том захтеву извршена измена тог појединачног правног акта. Ово и са разлога што се у конкретном случају ради о управним актима, а ти акти нису предмет спора у овој парници и нису могли бити већ само су могли бити предмет захтева за измену тог акта односно коначна одлука по том захтеву предмет управног спора у смислу одредбе члана 73 Закона о државним службеницима.

Зато је правилан закључак из ожалбене пресуде да су тужбени захтеви тужилца неосновани, јер је тужени испунио облигацију према тужилцама применом правила из члана 295 ЗОО у извршењу правноснажних решења.

Навод жалбе да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374 тачка 12 нема своје покриће. Разлози побијане пресуде су јасни, потпуни и разумљиви. Погрешно жалба инсистира на одредбама члана 8 и 9 Закона о раду и стим у вези тврди да општи акти и уговор о раду не могу да садрже одредбе којима се запосленом дају мања права и утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени законом. Ово са разлога што се овде не ради о тој правној ситуацији већ о ситуацији када је одлуком Уставног суда утврђено да назначена норма Уредбе није у сагласности са Уставом и опште прихваћеним правилима Међународног права а на основу те норме су донета правноснажна решења о утврђеном коефицијентом

тужиљама по назначеном основу. У тој ситуацији суд мора назначена решења о утврђеним коефицијентима зараде тужиљи која су важила у периоду потраживања унети у базу доњег судског силогизма а то значи и закључити да је правноснажним актима тужиљама утврђено право и обим тог права кроз назначене коефицијенте и да тужиље су свака од њих посебно могле тражити измену тог решења важећег у периоду потраживања али то оне нису урадиле односно тужиља АА1 је поднела захтев али није реаговала на ћутање управника завода.

Ради тога се по схватању овог суда са становишта примене права не може прихватити ни даљи закључак жалбе тужиља да је неприхватљив став да је тужбени захтев тужиља неоснован.

Код изложеног нема основа ни тврдња жалбе о непосредној примени члана 263 став 2 и 3 Закона о извршењу кривичних санкција. Када то тужиље тврде тада занемарују да је њихово право материјализовано у назначеним решењима и да та решења делују у правном саобраћају и да супротно одлучивање би било у контрарној опозицији са садржајем тих решења.

Правилно жалба примећује да одредба члана 61 став 1 Закона о Уставном суду прописује право да се тражи од надлежног органа измена акта али погрешно инсистира на тврдњи да је у конкретном случају да на основу измене појединачних аката решења број 121-619/2007-01 од 26.02.2007. године за тужиљу АА1, број 121-613/2007-01 од 26.02.2007. године и број 121-2930/2008-01 од 11.07.2008. године за тужиљу АА2 и број 121-581/2007 – 01 од 26.02.2007. године за тужиљу АА3 не би се отклониле последице настале услед примене општег акта назначених норми и уредбе. Када се то тврди тада се занемарује да би изменом назначених решења био уклоњен основ на основу кога је за период потраживања вршен обрачун исплата тужиљама плате и на тај начин створена правно допуштена ситуација да тужиље имају право да им се плата утврди као да тих појединачних аката нема. Међутим, тужиље то нису учиниле.

Ради тога тужиље не могу основано ни тражити накнаду штете јер зато нема основа у одредби чл.172 у вези чл.154 став 1. ЗОО.

Овај суд примећује да је Апелациони суд у Крагујевцу донео пресуду Гж1. 43/11 од 15.03.2011. године којим је усвојио тужбени захтев тужиље СС из исте ситуације, па указује да је на тај начин повређено право на правично суђење али и да је правна пракса овог Апелационог суда у Београду јединствена по овом правном питању.

Правилно је и решење о накнади трошкова парничног поступка пошто се исто заснива на правилној примени одредбе члана 154 ЗПП, тужиље нису успеле у спору по правном леку па зато немају право ни на накнаду трошкова поступка по жалби.

Са изложеног а на основу одредбе члана 390 и члана 165 став 1 Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија

Боривоје Живковић с.р,

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Светлана Антић